

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

'Εν 'Αθήναις δραχμὰς 10. — 'Εν ταῖς ἰσαρχίαις δραχμὰς 11

Τιμὰται λεπτῶν 10

'Εν τῇ ἑξωτερικῇ πράγμα χρυσῷ 18.

Τιμὰται λεπτῶν 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΛΑΟΣ — ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Ψεύτη μὴ μὲ 'πῇ κανεῖς σας
 'Ἡ μετὰ Χριστὸν Προφήτη
 'Ἄν μαντεύω πῶς θὰ βγάλη
 'Ο λαὸς Μητροπολίτη.
 Κι' ὅποιος ἄλλος ἀπὸ 'πάνω
 Τέτοιο θρόνο μας ἐλπίζει
 'Οσὼ δυνατὸς κι' ἂν εἶναι
 Χυλοπήττα τοῦ μυρίζει

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

'Οπ λά! ὅπ! λά τῆς ἀλεπούς
 Καὶ πάλι τὸ κυνήγι
 'Επῆρε δρόμο δυνατό! .
 'Ο νοὺς μου πᾶ' νὰ φύγη
 Μὰ τὸ τί γίνεται σ' αὐτό! . . .
 Μὴν ἔχομε καὶ πάλι
 Μονομαχίαις ἄξαφνα
 Μὲ τέτοιο καρναβάλι. (*)

Ο "ΡΑΜΠΑΓΑΣ," ΕΝ ΤΩ ΤΕΛΩΝΕΙΩ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ τελωνείου Πειραιῶς πολλὰ ἐγράφησαν ἐν τῷ «Ραμπαγᾷ». Δύναται δὲ νὰ καυχήσῃ ὁ «Ραμπαγᾶς» ὅτι ἦτο εἰς καὶ αὐτὸς ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἐξεπάτῳσαν τὴν **μεγάλην Σφηκοφωλιάν**, ἥτις κατέτρωγε τὰς προσόδους τοῦ τελωνείου τούτου.

'Ο κ. Τρικούπης, μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ τελωνίου Δαμιανοῦ, διώρισε τελώνην τὸν κ. Διαμαντόπουλον ἀλλ' ἐν τῷ προσώπῳ του δὲν εὔρε τὸν ἄνθρωπον ὃν ἐζήτηι τὸ τελωνεῖον τοῦτο. Διὰ τοῦτο ἀντικατέστησεν αὐτὸν, καὶ ἀφῆκε τὴν διεύθυνσιν τοῦ τελωνείου εἰς τὸν ἐλεγκτὴν κ. 'Ρωμαῖον, ἀλλὰ καὶ ὁ κ. 'Ρωμαῖος τὰ ἔκαμε θάλασσα, διότι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του καὶ αἱ εἰσπράξεις ἡλαττώθησαν καὶ λαθρεμπόρια ἐγένοντο.

'Επὶ τέλους ὁ κ. Τρικούπης, ἐκ πρωτοβουλίας του, δίχως ν' ἀκούσῃ τὴν πολιτικὴν, διώρισε τελώνην Πειραιῶς τὸν κ. 'Ρεδιάδην. 'Ο διορισμὸς τοῦ κ. 'Ρεδιάδου ἐπεκροτήθη ὑπὸ τοῦ τύπου συμπολιτευομένου καὶ ἀντιπολιτευομένου.

*'Ιδωμεν τώρα ἂν ὁ διορισμὸς τοῦ κ. 'Ρεδιάδου ἐπέτυχε.

Κατελθόντες εἰς Πειραιᾶ, τὴν παρελθούσαν Πέμπτην, μετέβημεν εἰς τὸ τελωνεῖον, ὅπως ἄγνωστοι, καὶ μετὰ προσοχῆς ἐξητάζομεν τὴν ἐν αὐτῷ γενομένην ἐργασίαν. Εἶδομεν τοὺς ἐλεγκτὰς τελωνίζοντας διάφορα ἐμπορεύματα, δίχως νὰ κλείνουν τὸ **μάτε**, ὡς ἐπὶ τῆς μακαρίτικης ἐποχῆς, δίχως νὰ κάμνουν προτιμήσεις εἰς εὐνοούμενους καὶ δίχως νὰ χαρίζονται.

Οἱ ζυγιστὰι εἰς τὰς θέσεις των δίχως νὰ συννενοῦνται. *Ἀκρα ἡσυχία καὶ θόρυβος οὐδαμοῦ, διότι ἄλλοτε, ἐν μέσῳ τῶν φωνῶν καὶ τοῦ θορύβου, ἐξήρχοντο τὰ δέματα καὶ τὰ κιβώτια ἐκ τοῦ τελωνείου ἀτελώνιστα. Οἱ θυρωροὶ εἰς τὰς θέσεις των ἐξετάζοντες οὐ μόνον τὰ δέματα καὶ τὰ κιβώτια,

(*) *Ενεκα ἀδιαθεσίας τοῦ διευθυντοῦ δὲν ἐγράφη, κατὰ τὰ εἰρησμένα, τὸ πρῶτον ποίημα. Πιστεύομεν νὰ τύχωμεν συγγνώμης παρὰ τῶν ἀγαπητῶν μας ἀναγνωστῶν διὰ τὴν ἀνεξάρτητον τῆς θελήσεώς μας αὐτὴν παρατυπίαν.

ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς **χαμαίικας** τῶν ἀχθοφόρων τοῦ τελωνείου. Οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι εἰς τὰς θέσεις των ἐργαζόμενοι, καὶ τοι ἡ ὥρα ἦτο 6 Μ.Μ., ἐνῶ ἄλλοτε τὸ τελωνεῖον ἐκλείετο ἀπὸ τῆς 4ης ὥρας Μ.Μ.—'Ο τελώνης κ. 'Ρεδιάδης, ὡς ἄλλος Κέρβερος, περιεφέρετο εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἐλεγκτῶν. 'Επιτήρησις καὶ ἐπιβλέψις παντοῦ. 'Ιδόντες τ' ἀνωτέρω ἀνεφωνήσαμεν μετὰ χαρᾶς. «'Ιδοὺ τὸ τελωνεῖον Πειραιῶς, εὔρε τὸν ἄνθρωπόν του.»

..

'Ο κανονισμὸς τῆς ὑπηρεσίας τῶν τελωνοφυλάκων εἶναι τὸ μόνον μέσον διὰ τοῦ ὁποίου προλαμβάνονται τὰ λαθρεμπόρια. Ἀλλὰ πῶς ἐγένετο αὕτη εἰς τὴν **μακαρίτικῃ ἐποχῇ**; 'Ιδοὺ τί ἐγένετο τότε. 'Ετοποθετοῦντο οἱ οἰκτεῖοι τελωνοφύλακες, εἰς τὰς θέσεις τῶν σιτηρῶν, τῆς λέμβου, καὶ τῆς αἰθούσης τῶν ἀποσκευῶν, καὶ ἐνῶ κατὰ τὸν Νόμον ἔπρεπε κατὰ δεκαπενθήμερον ν' ἀντικαθίστανται δι' ἄλλων, ἔμενον εἰς αὐτὰς τὰς θέσεις ἐπὶ ἐν καὶ δύο ἔτη. 'Εγράφομεν τότε διατὶ γίνεται αὕτη ἡ παρανομία καὶ οὔτε ἀπάντησις ἐδίδετο. 'Ο δεῖνα ποῦ ἦτο εἰς τὰ σιτηρὰ, ἦτο εὐνοούμενος τοῦ τμηματάρχου, ὁ ἄλλος τοῦ δεῖνα ἰσχυροῦ βουλευτοῦ, καὶ ὁ ἄλλος ἄνθρωπος τοῦ σπητιοῦ τοῦ κ. Τελώνου.

Τί ἐγένετο τότε, ἡ δίκη τῶν τελωνειακῶν τ' ἀπεκάλυψε ὅλα. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἰπώμεν, ὅτι ἐκ τῆς αἰθούσης τῶν ἀποσκευῶν τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐρχομένων, εἰσεπράττοντο κατὰ μῆνα δραχ. 600—800, καὶ σήμερον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ τελώνου κ. 'Ρεδιάδου, τὸν μὲν μῆνα Μάρτιον εἰσεπράχθησαν **7 χιλιάδες** δραχμῶν, τὸ δὲ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ 'Απριλίου **3 χιλιάδες** ὅποια διαφορά!

Πῶς τώρα ἐκανόνισε τὴν ὑπηρεσίαν τῶν τελωνοφυλάκων ὁ κ. 'Ρεδιάδης, καὶ πῶς ἐπιβλέπει αὐτοῦς, θὰ σᾶς τὰ εἰπώμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΤΙ ΖΗΤΟΥΜΕΝ

Εἰς τὸ τῆς παρελθούσης Πέμπτης φύλλον τοῦ **Ραμππαγᾶ** ἐν τῷ πρὸς τὸν διάδοχον ἄρθρῳ ἡμῶν ἐγράφομεν.

Ἐὰν ἄλλοι τὴν ἐξουσίαν ἥτις τοῖς ἐδόθη τὴν ἐνασκούην ὅπως κατασταθῶσι πλοῦσιοι, Σὺ πλοῦτόν σου θεωρεῖ τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ σου.

Ἐὰν ἄλλοι δυνάμενοι, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των, τὰ κατασταθῶσιν ὡφέλιμοι εἰς τὸ ἔθνος, προτιμοῦν ἀντὶ τούτου τὰ ἐγείρωσιν Ἀνάκτορα καὶ τὰ καθίσταται μεγαλοκτηματῖαι, Σὺ ἔχει ὡς Ἀνάκτορόν σου τὸν Στρατῶνα καὶ ὡς κτῆμά σου ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Καὶ ὅταν τ' ἀνωτέρω τὰ βλέπετε ἐν τῷ δημοκρατικῷ **Ραμππαγᾶ**, εὐλόγως δύναται νὰ σᾶς ἐπέλθῃ ἡ ὑποψία μήπως ὑπὸ μίσους πρὸς τὴν βασιλείαν παρακινούμενοι γράφομεν ταῦτα· καθὼς ὅταν βλέπετε ἐν τῷ ἀντιπολιτευομένῳ τύπῳ ἀναγραφόμενας παντοίας πρὸς τὴν βασιλείαν μομφάς, δύνασθε νὰ ὑποπτεύσητε ὅτι προέρχονται αὗται ἐκ πάθους διὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς μονομερῆ πρὸς τοὺς περὶ τὴν κυβέρνησιν ἐκδήλωσιν τῆς εὐνοίας της.

Ὅταν ὁμοῦ βλέπετε ἐν ἐφημερίσι φίλα φρονούσαις τῇ τε κυβερνήτῃ καὶ τῇ βασιλείᾳ ἀναγραφόμενας τὰς τοιαύτας μομφάς, μετὰ τὴν ὑπογραφὴν μάλιστα διακεκριμένων συμπολιτῶν μας, γνωστῶν διὰ τὰ ἀγνὰ αὐτῶν πατριωτικὰ αἰσθήματα καὶ τὴν ἀμεροληψίαν των, τί λέγετε;

Δὲν σᾶς ἐπέρχεται φυσικῶς ἡ σκέψις ὅτι ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ὅτι σύμπαν τὸ ἔθνος, μίαν καὶ μόνην γνώμην ἔχει, ὅτι ἡ βασιλεία δὲν πράττει, ὅτι πρέπει νὰ πράξῃ, τοῦτέστιν ὅτι δὲν ἐκτελεῖ τὰς ὑποχρεώσεις της, τὸ καθήκον της;

Ἰδοὺ πρὸ τινων ἡμερῶν ἐν τῇ **Ἀκροπόλει**, τῇ αὐλικῇ τῇ **Ἀκροπόλει**, ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον **Στρατιώτης** συνεργάτης αὐτῆς, γράφει τὰ ἀμίμητα ἐκεῖνα περὶ ἀστοργίας τῆς βασιλείας πρὸς τὸ ἔθνος καὶ τὸν στρατόν. Καὶ προχθὲς ἐν τῇ **Ἐφημερίδι** ὁ ἀξιότιμος κ. Σπυρ. Παγανέλης διὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν γλαφυρότητος ὑπὸ τὸν τίτλον **μία εὐχὴ** ψάλλει τὸν ἐξάψαλμον τῆς βασιλείας διὰ τὴν ἀμεριμνησίαν καὶ ἀκηδεῖαν της ὡς πρὸς τὰ τοῦ ἔθνους, ἐκζητῶν παρ' αὐτῆς μόνον ὀλίγην καλὴν θέλησιν καὶ ὀλίγην πρωτοβουλίαν, ὅπως ἐπιτευχθῶσι μεγάλα διὰ τὸ ἔθνος πράγματα.

Καὶ πράγματι τί ἀπαιτοῦμεν παρὰ τῆς βασιλείας ἀντὶ τῶν ἀπείρων θυσιῶν εἰς ἃς δι' αὐτὴν ὑποβάλλεται τὸ ἔθνος; Μόνον ὀλίγην καλὴν θέλησιν.

Δὲν ζητοῦμεν παρ' αὐτῆς νὰ μᾶς συντάξῃ στρατιωτικούς κανονισμούς ἢ νὰ τροποποιήσῃ τοὺς ὑπάρχοντας ἐπὶ τὸ καλλίτερον, κατόπιν τῆς προσκλήσεως τῶσαν γνώσεων κατὰ τὰς ἀνὰ τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐπικρατείας περιουσίας της. Ὁχι! ἃς εἶναι φειδωλὴ τῶν φώτων της.

Δὲν ζητοῦμεν νὰ καταβάλλῃ ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου της παχυλοῦ ταμείου πρὸς κατασκευὴν θωρηκτοῦ τινος. Ἄς κρατήσῃ τὸ χρέμα της, γνωρίζομεν νὰ δίδωμεν, οὐχὶ ὁμοῦ νὰ ἐπαιτῶμεν.

Δὲν ἀπαιτοῦμεν νὰ ἐπεκτείνῃ τὰ ὅρια τοῦ ἔθνους μας, οὐδὲ νὰ μᾶς εἰσαγάγῃ τροπαιοῦχους εἰς τὴν Πόλιν, ἢ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ Ἰωάννινα· ἀπαγε· γνωρίζομεν ὅτι δὲν ἐπλάσθη πρὸς τοῦτο.

Ἀπαιτοῦμεν μόνον νὰ κινηθῇ ὀλίγον καὶ νὰ φανῇ ὅτι ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ ζωτικώτερα τοῦ ἔθνους μας αἰσθήματα.

Ἀπαιτοῦμεν . . . ἄλλὰ ἃς ἀφήσωμεν νὰ σᾶς διηγήσῃ ὁ κ. Σπυρ. Παγανέλης . . . *Προτιμῶμεν γ' ἀγγέλλωσιν αἱ ἐφημερίδες ὅτι ὁ βασιλεὺς χθὲς προήδρευε τῆς συνεδριάσεως τῆς ἐλληνικῆς γεωγραφικῆς ἐταιρίας, μεθ' ἧς συνεσκέφθη μετὰ τῶν οἰκείων ἐπιτροπῶν περὶ τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου τῆς ἐνισχύσεως τῆς ἐλληνικῆς παραγωγῆς καθ' ἅπαντας αὐτῆς τοὺς κλάδους.*

Αὐτὸ ἀπαιτοῦμεν μάλιστα· καὶ ἔτι ὀλιγώτερον.

Ἀπαιτοῦμεν νὰ ἐκφρασθῇ μία εὐχὴ, περὶ συστάσεως μεγάλης τινὸς ἀτμοπλοικῆς πανελληνίου ἐταιρίας, περὶ συστάσεως μιᾶς ἐμπορικῆς σχολῆς, ἐνὸς ἐμπορικοῦ ἐπιμελητηρίου, μιᾶς μεγάλης οἰνοπαραγωγικῆς ἐταιρίας, μιᾶς γεωργικῆς τραπεζῆς κτλ. Μία εὐχὴ μόνον· ἐννοεῖτε; καὶ τὸ ἔθνος σύμπαν βλέπον τὴν ἀγαθὴν ταύτην ὑπὲρ τοῦ τόπου μέριμναν τῆς βασιλείας θέλει σπεύσει νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν εὐχὴν της ταύτην.

Αὐτὸ καὶ μόνον θέλομεν, αὐτὸ ἀπαιτοῦμεν, καὶ τὴν γενικὴν ταύτην ἀπαίτησιν τοῦ ἔθνους εἶναι καιρὸς πλέον νὰ κατανοήσῃ καὶ νὰ παύσῃ φρονούσα ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τῶν καθηκόντων της, δι' ἧς τόσον ἀκριβῶς πληρώνεται συνίσταται εἰς τὸ νὰ

(19)

Ε Π Ι Φ Υ Λ Λ Ι Σ

(19)

ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΒΑΛ

ΟΙ ΕΡΟΤΕΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Κατὰ μετάφρασιν

ΚΩΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΑΠΟΚΡΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ II.

Ἡ μάμμη.

Ὁ Γάστων καὶ ἡ Ἀγία ἔλαβον ἀλλήλων τὰς χεῖρας.

Εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ πενιχροῦ δωματίου ὑπῆρχε θύρα δίφυλλος. Ὁ Γιάννης ἤνοιξεν αὐτὴν καὶ παρεμέρισεν ἀντὶ νὰ εἰσέλθῃ.

— Ὁ κύριος μαρκήσιος Μαλλιεπρέ! εἶπεν ὑψηλοφώνως· — ἡ δεσποινὶς Ναίη!

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερον οἱ ὑστερότοκοι τοῦ Μαλλιεπρέ.

Ἡ δίφυλλος θύρα ἠνοιγέτο πρὸς μέγα δωματίον, ἐπεστρωμένον διὰ βαθυκυάνου δαμασκηνοῦ ὑφάσματος. Τὸ δωμάτιον τοῦτο σχετικῶς πρὸς τὴν γυνότητα τῶν λοιπῶν δωματίων, ἦτο κεκοσμημένον μετ' ἀληθοῦς μεγαλοπρεπείας. Ἡ ἐν αὐτῷ θερμότης ἦτο πνιγνῆ. Εἰσερχόμενός τις ἤσθάνετο λιποθυμίαν, βάρος εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ βόμβον εἰς τὰ ὦτα.

Εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἐστίας καθήμενη, εὐθυτενὴ καὶ ἀλύγιστος, εἰς τεράστιον θρόνον, ἦτο ἡ δούκισσα Μαλλιεπρέ κατὰ ἐπτὰ ἔτη πρεσβυτέρα καὶ βεβυθισμένη εἰς πλήρη σχεδὸν ἀναισθησίαν.

Πλησίον αὐτῆς ἐκάθηντο ἡ Βέρθα Μαλλιεπρέ.

Ἡ Βέρθα ἔφερεν ἐσθῆτα λευκὴν διαφανῆ. Ἡ κόμη αὐτῆς παμμέλαινα ἐχύνετο παρὰ τοὺς κροτάφους αὐτῆς. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἦτο λευκώτερον τῆς ἐσθῆτός της, καὶ ἐφαίνετο ἀκίνητον ὅσον καὶ τὸ τῆς γραίας· τὸ ἀνάστημά της ἦτο ὑψηλόν, καθ' ὑπερβολὴν κομψόν ἀλλ' ἄκαμπτον. Τὰ ἐξέχοντα μέρη τοῦ στήθους αὐτῆς ἐξηλείφοντο ὑπὸ τὰς πτυχὰς τοῦ περιστήθιου.

Ἡ θέα τῆς λευκῆς αὐτῆς σκιᾶς ἥτις ἐφαίνετο μὴ ἀνήκουσα πλέον εἰς τὸν κόσμον τῶν ζώντων, συνέβληεν ἀλγεινῶς τὴν καρδίαν. Ἡ ὁμοιόμορφος καὶ ἀτενὴς λάμψις τῆς κόρης τῶν ὀφθαλμῶν της, ἣν θὰ ἔλεγέ τις κρυσταλλίνην, ἔχυνε παγερὸν ῥίγος εἰς τὰς φλέβας . . .

Ἐν τούτοις ἦτο ὠραία, ἀλλ' ὠραία καθὼς ἐκεῖνα τὰ μαρ-

τεκνοποιῇ, τουτέστι νὰ ἐκδίδῃ συναλλαγματικὰς πληρωτέας ὑπὸ τοῦ ἔθνους, νὰ γευματίζῃ ἐπὶ τῶν ξένων πλοίων καὶ νὰ τρέχῃ εἰς τὴν ἀλεποθηρίαν.

Λογίας.

ΜΠΟΥΛΙΚΕΙΑ ΑΝΔΡΑΓΑΘΗΜΑΤΑ

Τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Σταύρου Μπουλίκου δωρηθὲν εἰς τὸν διάδοχον κτῆμα θέλει καταστῇ ἡμέραν τινα βασιλικὴ ἔπαυλις, διόλου δὲ παράδοξον σὺν τῇ παρελεύσει τοῦ χρόνου νὰ εὐρεθῶσι καὶ ἄλλοι Μπουλίκαι ἔχοντες περὶ αὐτοῦ κτῆματα, καὶ τὰ προσφέρωσι καὶ οὗτοι εἰς τὸν ὑψηλὸν γείτονα των καὶ ἐπισκιάσῃ ἡ Μπουλίκιος αὕτη δωρεὰ τὸ ἔναντι ἀκριβῶς κείμενον Τατόιον, καὶ ἐπειδὴ ἡ θεία πρόνοια καὶ ἡ γενναιοδωρία τοῦ φιλοπάτριδος Μπουλίκου, ἐπεφυλάξετο τοιοῦτον ἔκλαμπρον μέλλον εἰς τὸ τέως ἄγνωστον καὶ ἄσημον αὐτὸ κτῆμα, ἐκρίναμεν καλὸν νὰ γνωρίσωμεν τῇ Α. Υ. τῷ νέῳ κυρίῳ αὐτοῦ, τὸν τρόπον καθ' ὃν περιῆλθε τοῦτο εἰς τὴν κυριότητα τοῦ κ. Μπουλίκου.

Ἐν ἔτει 1866 ἔζη ἐν Ἀθῆναις νέος τις ὀνόματι Κλέαρχος Ἐπιδάμιος· ὁ νέος οὗτος ἠτύχησε νὰ συνδεθῇ μετὰ τοῦ κ. Μπουλίκου διὰ στενῶν σχέσεων καὶ δὴ νὰ τεθῇ οὕτως εἰπεῖν ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ. Ὁ ἀφιλοκερδὴς φίλος του, τὸν συνεβούλευσεν, ἐπειδὴ ἦτο καὶ ἐλευθέριος εἰς τὰς δαπάνας του νὰ ἐκποιήσῃ εἰκονικῶς τὸ κτῆμα τοῦτο εἰς τὸν κ. Μπουλίκην, καὶ ὁ Μπουλίκης νὰ τὸν ἐξασφαλίσῃ διὰ τινος ἀντεγγράφου· ὁ ἀθῶος νέος ἀπεδέξατο τὴν πατρικὴν νοθεσίαν τοῦ εἰλικρινοῦς φίλου του, αὐθημερὸν ἐγένετο τὸ συμβόλαιον τῆς εἰκονικῆς ἀγοραπωλησίας ἡ ἐκχωρήσεως, αὐτοστιγμὴ ἐδόθη εἰς τὴν μεταγραφὴν καὶ αὐθημερὸν, νομιζόμεν, ἐγένετο καὶ ἡ ἐγκατάστασις, ὁ δὲ κ. Μπουλίκης, ὡς τίμιος ἄνθρωπος, ἐξησφάλισε τὸν ρηθέντα Κλέαρχον Ἐπιδάμιον διὰ τοῦ ἀντεγγράφου καὶ τὸν συνεβούλευσε νὰ τὸ διαφυλάξῃ καλῶς ἐντὸς τοῦ κιβωτίου του.

Ὁ φιλόπατρις ἀνὴρ κ. Σταῦρος Μπουλίκης, συλλογιζόμενος τὴν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ φίλου του Ἐπιδάμιου ὑπαρξίν τοῦ ἀντεγγράφου, ἀνησύχει καὶ ἐστενοχωρεῖτο πολὺ, φύσει δὲ νοή-

μων ὁ ἄνθρωπος καὶ προωρισμένος νὰ ἀποκτήσῃ μεγάλην περιουσίαν, εὗρε τὸν τρόπον καθ' ὃν ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ ἀντέγγραφο τοῦτο ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἀσώτου φίλου του καὶ γείνη ἀνενόχλητος κύριος τοῦ κτῆματος· ὁ μακαρίτης Ἐπιδάμιος συνεδέετο δι' ἀδελφικῆς φιλίας μετὰ τινος Τριανταφύλλου· ἐπωφεληθεὶς λοιπὸν τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς ὁ κ. Μπουλίκης, ἐφρόντισε καὶ συνεδέθη μετ' αὐτοῦ διὰ φιλίας καὶ ὑπεσχέθη εἰς αὐτὸν γάμον μετὰ τῆς ἀδελφῆς του, ὑπὸ τὸν ρητὸν ὅμως ὅρον τῆς διὰ καταλλήλου τρόπου ἀφαίρεσεως τοῦ ἀντεγγράφου. Ὁ δὲ κ. Τριανταφύλλης καθ' ὅλα ἄξιος γαμβρὸς τοῦ μέλλοντος γυναικαδέλφου του, παρεσκεύασε *γκουβετσάδα* καὶ οἶνον ἄφθονον καὶ μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἐπιδάμιου καὶ ἔθυσαν ἀφειδῶς τῷ Βάκχῳ. Ἀφοῦ δὲ ἐγένεον ὁ Ἐπιδάμιος *δαυλὶ ἐκ τῆς μέθης*, ἐδράξατο τῆς καταλλήλου εὐκαιρίας ὁ μέλλων γαμβρὸς τοῦ γενναίου ἡδὴ δωρητοῦ Σταύρου Μπουλίκου καὶ ἐξάφρισε τὸ ἀντέγγραφο, τὸ ὁποῖον μᾶλις παραλαβὼν ὁ κ. Μπουλίκης τὸ κατέσχιζε καὶ ἐδάκρυεν ἐκ τῆς μεγάλης αὐτοῦ χαρᾶς, συνεπῆς δὲ εἰς τὴν πρὸς τὸν κ. Τριανταφύλλον ὑπόσχεσίν του, ἐτέλεσεν αὐθημερὸν μετ' αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀρραβῶνας τῆς ἀδελφῆς του καὶ μικρὸν ὕστερον καὶ τοὺς γάμους.

Ὁ δυστυχὴς Ἐπιδάμιος μεθ' ἡμέρας τινὰς ἐννοήσας τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀντεγγράφου τρέχει εἰς τὸν ἐπιστήμιον φίλον του Σταῦρον καὶ ζητεῖ νέον ἀντέγγραφο· *«Εὐχαρίστως ἀπαντᾷ ὁ Σταῦρος, ἀλλ' ὥς ἀρῆσωμεν τώρα τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ ἀντέγγραφα καὶ ὥς ἐτοιμασθῶμεν ἀμφότεροι νὰ μεταβῶμεν εἰς Κρήτην, διότι ἐκαὶ μᾶς προσκαλεῖ ἡ φωνὴ τῆς πατρίδος μας.»* Ὁ αἰσθηματίας Ἐπιδάμιος ἀνακαλύψας τοιαῦτα ἀγνὰ καὶ φιλοπάτριδα αἰσθήματα εἰς τὸν φίλον αὐτοῦ κ. Μπουλίκην, ἐλησμόνησε καὶ τὸ ἔγγραφο καὶ τὸ ἀντέγγραφο καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀμφότεροι ἐπεβίβασθησαν εἰς τὸ «Ἀρχαδί» καὶ μετέβησαν εἰς Κρήτην, ὅπως ἀγωνισθῶσι τὸν καλὸν ἀγῶνα καὶ ὁ μὲν κ. Μπουλίκης ἐπανεκάμψεν αἰσιῶς ἐνταῦθα, μετὰ 15 ἀκριβῶς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των, ὁ δὲ ἀτυχὴς Κλέαρχος Ἐπιδάμιος εὐρέθη ἐκεῖ που φονευμένος καὶ οὕτω πλεόν ὁ κ. Μπουλίκης κατέστη ἀνενόχλητος κύριος τοῦ εἰκονικῶς πωληθέντος εἰς αὐτὸν κτῆματος τὸ ὁποῖον ἐκ θείας προνοίας περιῆλθεν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Διαδόχου.

Καθῆκον ἐπομένως ἔχει ὁ Διάδοχος, μαθὼν τὴν ἱστορίαν

μάρινα ἀγάλματα τὰ ὁποῖα ἡ θλίψις ἀπλόνει ἐπὶ τῶν τάφων.

Ἡ Ἀγία καὶ ὁ Γάστων εἰσῆλθον καὶ ἐπέθεσαν εὐσεβάστως τὰ χεῖλη των ἐπὶ τῆς ἀψύχου χειρὸς τῆς γραίας.

Ἡ Βέρθα ἔτεινεν ἐν σιωπῇ τὸ μέτωπόν της εἰς τὸν Γάστων καὶ ἡσπάσθη τὸ τῆς Ἀγίας.

Ἐπειτα οἱ πάντες ἔμειναν ἀκίνητοι καὶ βωβοί.

Μετὰ τινα δευτερόλεπτα, ὁ Γιάννης, ἐν μεγάλῃ στολῇ, εἰσῆλθε καὶ ἔστησεν ἀλεξήνεμον πρὸ τῆς θερμάστρας.

Ὅπισθεν τοῦ ἀλεξήνεμου τούτου ἡτοίμασε τράπεζαν καὶ ἔθεσεν ἐπ' αὐτῆς τὰ πινάκια τὰ ὁποῖα εἶχε κομίσαι ἐν τῷ κανίστρῳ αὐτοῦ.

— Ἐτοίμον εἶναι τὸ τραπέζι, κυρία δούκισσα, εἶπε κάμπων τὴν ῥωμαλέαν αὐτοῦ σπονδυλικὴν στηλὴν.

Ὁ δὲ Γάστων, ἀφοῦ ἔλαβε τὴν ἄδειαν, ἐκύλισε τὸ θρονίον τῆς μάμμης του πλησίον τῆς τραπέζης, ἡ Βέρθα εἶπε τὴν προσευχὴν καὶ το γεῦμα ἤρχισε.

Ἡ γραῖα, σοβαρὰ καὶ σκυθρωπῇ, ἔφερε βραδέως εἰς τὰ χεῖλη της τὸν ἄρτον καὶ τὰ φαγητὰ τὰ ὁποῖα ἡ Βέρθα ἔκοπτε δι' αὐτὴν εἰς μικρὰ τεμάχια. — Ὁ Γιάννης προσεκτικὸς εἰς τὸ ἐλάχιστον σημεῖον, ἵστατο ὀπισθεν τῆς ἑδρας τῆς γηραιᾶς δεσποίνης καὶ προσεπάθει νὰ μαντεύῃ ἐκάστην ἐπιθυμίαν αὐτῆς.

Ἡ Ἀγία καὶ ὁ Γάστων, μεθ' ὅλην τὴν πινυγρὰν θερμότητα ἥτις ἐπεκράτει ἐν τῷ δωματίῳ ἔτρωγον μὲ τὴν ὀρεξίν τῆς ἡλικίας των.

Ἀπόλυτος σιωπῇ συνώδευε τὸ οἰκογενειακὸν τοῦτο γεῦμα.

Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι τῆς Ἀγίας Αἰλατερίνης, οἵτινες ὑπώπτευον μυστήριον πέραν τῶν ζοφερῶν πυλῶν τοῦ μεγάρου δὲν ἠπατώντο παντάπασιν, ὡς βλέπομεν. Ἐκεῖνος οὐτινος τὸ περίεργον ὅμμα ἤθελε διαπεράσει τὸ παχὺ τεῖχος τῆς δεξιᾶς πτέρυγος, θὰ ἐξεπλήσσετο μεγάλως βλέπων τὴν πολυτέλειαν ἐκεῖνην ἥτις τοσοῦτω προσήγγιζε τὴν πτωχείαν. θὰ ἐξεπλήσσετο δ' ἔτι πλεόν βλέπων τὰ δύο ἐκεῖνα τόσον ὠραῖα παιδιὰ, τὰ τέως φέροντα χυνδροειδῆ ἐνδύματα καὶ νῦν ὑπηρετούμενα παρ' οἰκίᾳ ἐν στολῇ.

Κ' ἐκεῖνη ἡ ὥς φάντασμα καταντήσασα κόρη! Καὶ τὸ παράδοξον ἐκεῖνο γεῦμα ὅπου ἕκαπτον στόμα ἦτο βωβὸν καὶ οὐτινος προήδρευεν ἀνθρώπινον λείψανον ἔχον ἥδη ἐπὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ τὴν ἀκαμπτον σκληρότητα τοῦ θανάτου!...

Ὑπῆρχεν ἐκεῖ τῷ ὄντι τι τὸ ἀνεξήγητον. Ὁ βλέπων τὴν σκηνὴν αὐτὴν δὲν ἐσῆμαινεν ὅτι καὶ ἠδύνατο νὰ τὴν ἐννοήσῃ· ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος διέφευγε τὸ βλέμμα...

Ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος, ἦτο ἡρωϊκὸν τι ψεῦδος, ὑψηλὴ ἐξαπάτησις διὰ τῆς ὁποίας οἱ τελευταῖοι Μαλλισεπρὲ ἔρριπτον ἀνθὴν τινὰ ἐπὶ τῆς κατωφερείας ἥτις ἔφερε τὴν μάμμην αὐτῶν εἰς τὸν τάφον.

Ἐν ὅσῳ διήρκει ἡ ἡμέρα, ὁ Γάστων ἀναμειγμένος μετὰ τέκνων τοῦ λαοῦ, ἐχειρίζετο τὴν γλυφίδα εἰς ἐργαστήριον χαλκογράφου. Ἡ δὲ Ἀγία εἰργάζετο παρὰ κυρίᾳ διευθυνούσῃ ἐργαστήριον κεντημάτων.

τοῦ κτήματος τούτου νὰ μὴ ἐγγράψῃ μόνον εἰς τὴν Μαρμαρί-
κην στήλην τῶν δωρητῶν τὸ σεπτὸν ὄνομα τοῦ Σταύρου Μπου-
λίκη, ἀλλὰ καὶ τοῦ δυστυχικοῦ Κλεάρχου Ἐπιδαμίου εἰς τὸν
ὁποῖον κυρίως ἀνήκε, καὶ ὅστις, χάριν τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἐφο-
νεύθη ἢ ἐχάθη ἐν Κρήτῃ.

(Ἐκ τῆς «Χώρας».)

Υ. Γ. Εἰς τ' ἀνωτέρω ἀπήντησεν ὁ Βουλίκης διὰ τῆς ΝΕΑ ΕΦΗ-
ΜΕΡΙΔΟΣ διαφιέδων τὴν ΧΩΡΑΝ, τῆς ὁποίας ἀναμένομεν τὴν ἀ-
πάντησιν. Ἀλλ' ἂν δὲν ἐσέβετό τις τὴν δημοσίαν αἰδῶ καὶ ἡνοιγεν
ἄλλα τινὰ κατὰστικα τοῦ ἰδιωτικοῦ βουλευτικοῦ βίου, τοῦ μεστοῦ ἄλ-
λου εἵδους ὀργῶν, ποῦ θὰ εὑρίσκει τόπον νὰ σταθῇ ὁ δέλαιος;

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

Καὶ εἰς τὴν «Ἀρμονίαν» Σμύρνης γράφων ἰντενθεν ἀξιδόλογος αὐ-
τῆς ἀνταποκριτῆς, οὕτως ἀποφαίνεται :

« Καὶ παιδεῖας κάτοχος εἶναι ὁ Κεραλληνίας καὶ
δραστήριος. Τὸν ἐπέβαλεν ὁμως ἡ πολιτικὴ ἐξ ἑνὸς καὶ τὸν
ἀπέκρουσεν ἐξ ἑτέρου . . . Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ὑπάρχῃ κ'
ἐν τοῖς ἐπιλοίοις ἱεράρχαις ἰκανώτερος ἐστὶ καὶ καταλληλό-
τερος. Εὐτυχῶς καὶ τοιοῦτος ἱεράρχης ὑπάρχει. Εἶναι ὁ ἀρχιε-
πίσκοπος Κορινθίας Σωκράτης Κολιάτσος. Κάτοχος ἀναμφι-
σβητήτου παιδεῖας καὶ ἀνυποκρίτου ἀρετῆς, εὐσεβῆς καὶ εὐφρα-
δῆς, ἀφιλοχρήματος καὶ ξένος πρὸς τὴν πολιτικὴν, δραστήριος
καὶ νοήμων, εἶναι ὁ μόνος, ὅστις συγκεντροῖ τὰς συμπαθεῖς
πάντων καὶ ἀπολαύει τῆς γενικῆς ἐκτιμῆσεως καὶ ἀγάπης,
διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ δυνάμενος ν' ἀνυψώσῃ τὸ γόητρον τῆς ἐκ-
κλησίας. Μαρτυροῦσι περὶ τῶν προτερημάτων αὐτοῦ διαπρε-
πεῖς θεολόγοι, ἡ ἐπιτυχία αὐτοῦ ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Κοριν-
θίας, ἡ καρποφόρος διευθύνσις τῆς Ριζαρείου ἱερατικῆς σχο-
λῆς, αἱ θεολογικαὶ μελέται καὶ αἱ ἀπ' ἁμύωνος εὐφραδεῖς θρη-
σκευτικαὶ διδασκαλαί, τὸ ὑψιστον τιμητικὸν ἀξίωμα, ὅπερ φέ-
ρει τοῦ διδάκτορος τῆς θεολογίας, ἡ πενία, ὑπ' ἧς κατατρύ-
χεται, ἀναγκαζόμενος, ἀντὶ νὰ ἐπαυξάνῃ διὰ τοῦ ἀξιώματος
αὐτοῦ τὰς προσόδους του, νὰ ἐκποιῇ, ὅπως συντηρῇται, τὴν
μικρὰν αὐτοῦ κτηματικὴν περιουσίαν ἣν πατρόθεν κέκτηται.
Ἐγεννήθη, ἔζησεν, ἀντεράφη καὶ ἐδίδαξεν ἐν Ἀθήναις, καὶ

Ὁ μισθὸς αὐτῶν συνενούμενος μετὰ τοῦ προϊόντος τῆς
σταθερᾶς ἐργασίας τοῦ Γιάννη, διετῆρει ἐπιπλάστον πολυτέ-
λειαν περὶ τὴν γηραιὰν δέσποιναν, ἥτις οὐδέποτε ἐξερχομένη
τοῦ δωματίου αὐτῆς, ἡγνοεῖ ὅτι πέραν τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας
εἰς τὸ ἀντίθετον ἀκριβῶς τοῦ μεταξοστρώτου διαφράγματος,
ὑπῆρχεν ἡ γυμνότης, τὸ κενὸν, ἡ δυστυχία, ἡ ἀθλιότης.

Ἡδύνατο νὰ νομίζῃ ὅτι ὁ Μαλλιεπρὲ εἶχεν ἀνακτήσει
τὴν θέσιν τοῦ εὐπατρίδου, ὅτι εἶχε λακέδας εἰς τὸν ἀντιθά-
λαμον καὶ ἀμάξας εἰς τὰ ἀμαξοστάσια.

Οὕτω ὑπάρχει ἐνίοτε, παρὰ ταῖς παλαιαῖς εὐπατριδῶν
οἰκογενεαῖς, θυμάσιος καὶ ἱερὸς πρὸς τοὺς προπάτορας ἔρως.
— Ὁ Μαρκήσιος, ἀποθνήσκων κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἀπόκρεως,
καθ' ἣν παρῆσθημεν εἰς τὴν ἀγωνίαν του, ἀφῆκε τὴν μητέρα
του εἰς τὴν οἰκογενεαὶν του. Ὅ,τι θὰ ἔπραττεν ἐκεῖνος, ὅ,τι
ἐν μέρει ἔπραξε, τὰ τέκνα του τὸ ἐξηκολούθουν μετὰ θρησκευ-
τικῆς ἀφοσιώσεως.

Ἡ ἱέρεια, ἐνταυτῷ δὲ καὶ τὸ θῆμα τῆς οἰκογενειακῆς
αὐτῆς λατρείας, ἦτο ἡ Βέρθα. — Ἡ Ἀγία καὶ ὁ Γάστων, εὐ-
ρισκον ἀντιπερισπασμούς τινας εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον των· μετεῖ-
χον τοῦ ἐλευθέρου ἀέρος καὶ τῆς κοινῆς ζωῆς, ἐνῷ ἡ Βέρθα
ποτὲ δὲν ἐξήρχετο, ποτὲ δὲν ἐβλεπε κανένα καὶ δὲν ἀνέπνεεν
ἄλλον ἀέρα εἰμὴ τὸν θερμὸν καὶ μεμολυσμένον τῆς ἀενάως
κλειστῆς ἐκείνης αἰθούσης.

Ἡ ζωὴ αὐτῆς διήρχετο ἐν ἀλήκτῳ σιγῇ. Ἡ νεότης τῆς

διὰ τοῦτο μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀγίου ὑπὸ πάντων στήριζεται ἡ
ὑποψηφιότης αὐτοῦ διότι οὐδεὶς ἄγνοεῖ τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνδρός.
Πότος δὲν ἐγένετο ἀμέσως θόρυβος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀοι-
δίμου Προκοπίου περὶ τῆς διαδοχῆς αὐτοῦ, καὶ πόσοι δὲν προέ-
βαλον ἐπὶ τοῦ χηρεύσαντος θρόνου ἀξιώσεις! Ἰσως πάντες
οἱ ἱεράρχαι, πλὴν τοῦ Κολιάτσου. Μόνον οὗτος δὲν ἐταράσσεται
καὶ δὲν συνεχινεῖτο ἐκ μετριοπροσύνης, καὶ οὐχὶ ἀποδειλιῶν
πρὸ τοῦ μεγέθους τῆς εὐθύνης, ἣν ὑπέχει ὁ ἀναλαμβάνων νὰ
διοικήσῃ τὰ τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος, καὶ μόνος
οὗτος ἔμενε καὶ μένει ἐτι ἀτάραχος καὶ γαλήνιος πρὸ τοῦ ἐγει-
ρομένου θορύβου ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν ὑπὲρ αὐτοῦ».

ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ . . . ΚΑΤΑΚΡΙΣΕΙΣ

Ι

Κύριε διευθυντά τοῦ Ραμππαγά.

Ἐξητήσατε τὴν γνώμην τοῦ κοινοῦ ἐπὶ τῶν 77 ἀποσταλέντων
ποιημάτων καὶ τὸ κοινὸν τὴν ἐξέφρασε θριαμβευτικῶς τὰ
ἀλλὰ κάπως . . . ἐν στενῷ οἴκογενειακῷ κύκλῳ! Τὸν
κύκλον αὐτὸν ἡδύνατο νὰ καταστήσῃ πολὺ εὐρύτερον ὁ βραβευθεὶς
ποιητὴς ἈΝ ἡγόραζε ΠΙΝΗΝΤΑ ΦΥΛΛΑ (ἀριθμὸς 50) ἀπὸ τὸ
Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ τὰ ἐδίδεν εἰς τοὺς φίλους του πρὸς
ὑπογραφὴν — ἂν ἤθελε, ἀλλὰ ἡ μετριοπροσύνη εἶναι ἰδιαίτερον συ-
στατικὸν ἐνὸς ποιητοῦ καὶ μάλιστα ὅταν ὁ ποιητὴς αὐτὸς εἶναι Ἑλ-
λην. Ἡρξίσθη λοιπὸν καὶ αὐτὸς εἰς τὰς ὡς εἶδος ψήφισμα
διαδηλώσεως 86 ψήφους ἀφού ἀπεδείχθη ὅτι μὲ αὐτὰς ἦτο ἰδική
τοῦ ἡ Θεοδώρα καὶ ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ κάμῃ ὁ καθείς τὸν κομ-
ματάρχη ν.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ ποιητοῦ. Τώρα ἄς εἰπῶμεν δυὸ λόγια
διὰ τὸ ποίημα. Δὲν ἀρνούμεθα εἰς τὸν βραβευθέντα ποιητὴν ὅτι
ἔλαβε 86 ψήφους, ὅτι ἐπῆρε τὴν Θεοδώραν καὶ ὅτι ἄλλα ποιήματα
πολὺ καλλίτερα τοῦ ἰδικοῦ του οὐδέμιν ψήφον ἔλαβον· ἄς μὴ μᾶς
ἀρνηθῇ ὁμως καὶ αὐτὸς, ὅτι ἡ γειτονικοῦ δα του οὕτε ἡ εὐφρε-
στέρα, οὕτε ἡ τρυφερώτερα, οὕτε ἡ ὠραιότερα ἀπὸ τὰς ἄλλας εἶναι.

Μὲ ὅλα τὰ θαυμαστικά της καὶ τὰς ἐπαναλήψεις τῶν λέξεων
της, δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἀξιοθαύμαστον καὶ μόνον τὸ πολὺ πολλὸ
ὁμοιάζει πρὸς πατριωτικὸν λόγον ἀντιπολιτευομένου βουλευτοῦ. Ἐν
τούτοις τὰς καλλονὰς της εἴμεθα ἔτοιμοι ν' ἀποκαλύψωμεν μίαν πρὸς

ἥτο προσπεπαταλευμένη εἰς τὸ ἔσχατον γῆρας. — Τὸ γῆρας εἶ-
ναι κολλητικόν· ἡ ἀκίνησις φθείρει τὴν δύναμιν· ἡ σιωπὴ φο-
νεύει. Ἡ Βέρθα ἀπώλεσεν, ἐν τῷ βραδεί τούτῳ μαρτυρίῳ ἐκά-
στης ὥρας, τὸ ζωηρὸν ἐλατήριο τῶν νεαρῶν χρόνων. Ἡ ψυχὴ
αὐτῆς ἐχανώθη ἐν τῷ μαραινόμενῳ σώματι αὐτῆς. Οὐδὲν
πλέον ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ τὸ φέρον ἀκτινοβολίαν εἰς τὸ μέτωπον
παρθένου· ὑπῆρχεν ὡς διαφανές τι σάββανον μεταξὺ τοῦ
βλέμματος καὶ τοῦ περισωζομένου μέρους τῆς καλλονῆς
αὐτῆς.

Οὐδεὶς θὰ ἡδύνατο νὰ εἴπῃ ἐὰν ἐλυπεῖτο διὰ τὴν θυσια-
ζομένην ζωὴν αὐτῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς δὲν ὠμίλουν πλέον·
ἡ φυσιογνωμία της ἦτο ἀναυδός.

Εἶπεν ὑποφέρει πολὺ. — Ὑπέφερεν ἔτι; — Ἡ παγερὰ
ἐκείνη ἐγκαρτέρησις ἔβαινε ἀρά γε μέχρι τῆς ἀποναρκώσεως,
ἥτις εἶναι τὸ τέλος παντὸς μαρτυρίου;

Ἡμέραν τινὰ ὁ Γιάννης, εἰσελθὼν ἐξ ἀπροόπτου, εἶδε
τὴν Βέρθαν γονυκλινῇ ἐπὶ τοῦ τάπητος. — Ἡ γραῖα ἐκοι-
μάτο ἐπὶ τοῦ μετὰ προσκεφαλίων θρόνου της. — Ἡ Βέρθα
ἐκράτει τι τὸ ὁποῖον ὁ Γιάννης ἐξέλαβεν ὡς βόστρυχον ξανθῆς
κόμης. Ἐφίλει δὲ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο περιπαθῶς καὶ τὸ
πρόσωπόν της, ὅπου εἶχεν ἐπανάλθει τὸ αἶμα, ἐλούετο ὑπὸ
τῶν δακρύων.

Ὁ Γιάννης δὲν ἐτόλμησε νὰ διαβῇ τὸν οὐδὸν καὶ τὸ
ἐχέμυθον στόμα του οὐδέποτε ἐξήνεγκε λέξιν περὶ τῆς σκηνῆς
ταύτης.

μίαν ἂν ὁ βραβευθεὶς ποιητὴς λάβῃ τὴν καλοσύνην νὰ μᾶς ἀξιώσῃ ἀπαντήσεως.

RO—TOS

Εἷς ἐκ τῶν 76 ἀποτυχόντων

II

ΣΤΗΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣΑΝ ΤΡΕΛΛΗ

Ἐδράχνιας, φτωχή, πεῖν νὰ φωνάζῃς
Πῶς εἶσ' ἀπ' ὅλαις πειότερο τρελλή
Καὶ ὅλους μας σὲ ἔννοια νὰ μᾶς βάζῃς
Γι' αὐτὴ σου τὴν ἀρρώστια τὴ φρικτὴ ! !

Μὰ γὼ ποῦμαι γιὰ τὸς δυὸ καὶ καλὰ
Δογὰκια θὰ σοῦ πῶ ὡμορφονῆά μου :
— Εἶσαι τρελλὴ γιὰ δέσιμο ! ἀλλὰ
Τρελλὴ καὶ γιὰ βραβεῖο ; ! . .

— Συμφορὰ μου ! ! !
NELOUSKO.

III

Ἀξιότιμο κ. Συντάκτα τοῦ Ραμππαγᾶ.

Θὰ ἡδίκουν, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐμὲ αὐτὸν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τοὺς ὑπὲρ τοῦ ποιήματός μου ψηφίσαντας, ἂν ἐπαρουσιάζομην εἰς τὰς στήλας τοῦ ἀγαπητοῦ «Ραμππαγᾶ» ὡς ἀδικημένους. Ἀρκοῦσα δι' ἐμὲ ἱκανοποιήσεις εἶναι τὸ ὅτι ἔλαβον τὰς ψήφους, ὀλίγας μὲν συγκριτικῶς πρὸς τὸν βραβευθέντα, ἀλλὰ λογίων καὶ διακεκριμένων ἐν τοῖς γράμμασιν ἀνδρῶν, καὶ δὴ αὐτῆς τῆς ἐπὶ τοῦ διαγωνίσματος τοῦ «Ραμππαγᾶ» τριμελοῦς ἐπιτροπῆς. Πρὸς τοὺς κυρίους καὶ τὰς κυρίας τοὺς τιμήσαντας διὰ τῆς ψήφου τὴν τρελλὴν γειτονοπούλα μου ἐκφράζω τὰς θερμὰς εὐχριστήσεις μου.

Κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν ὁ μόνος ἀδικηθεὶς ἐν τῷ προκειμένῳ διαγωνίσματι εἶναι... αὐτὸς ὁ βραβευθεὶς τὸν ὁποῖον 86 ἀνθρωποὶ ἐπὶ ἥραν καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ὅτι λαιμοὺς ! Διὰ τῶν ὀλίγων δὲ λέξεων ἅς χαράσσω σήμερον δὲν ολοπῶ νὰ κρίνω τὸ βραβευθὲν ποίημα καὶ ἀμαυρώσω οὕτω τὴν δόξαν τοῦ ποιητοῦ, διότι οὗτος δικαίως τότε ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως, θὰ μοὶ ἐπεδείκνυσεν ἀπλῶς τ' ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας, ἀλλ' αὐτοὺς τοὺς κριτὰς τοῦ οὐδ' ἀγνοῶ τί ἀπετύφλωσε καὶ δὲν ἡδυνήθησαν νὰ διακρίνωσι τὰ ἐλαττώματα τοῦ προστατεῦμένου τῶν !

Ἐὰν ἕκαστος ἐξ ὧν, ἐξ ὁλοῦ μὲν οἱ 86, ἀνεγίνωσκεν ἡ μάλ-
λον ἐμελέτα ἐπιστατέως τὸ ὃ ἐμίλλε νὰ ψηφίσῃ ποίημα, δὲν θὰ εὐ-
ρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην, οὐτ' ἐγώ, οὔτε ὁ «Ραμππαγᾶς» (τὸν ὁποῖον ἅς τὸ ὁμολογήσωμεν πάντες παραφορτωθήκαμε) νὰ δημοσιεύσῃ τὰς κρίσεις τοῦ Α, ἢ τοῦ Β, ἐβλέπατε τότε ὅτι τοῦτο κάθε ἄλλου

Ἐγνώριζε καὶ ἄλλο τι . . .

Ἡ Βέρθα εἰργάζετο τὴν νύκτα. Ἀφοῦ ἡ γραῖα κατεβί-
βαζε τὰ πυκνὰ παραπετάσματα τῆς παστάδος αὐτῆς, ἡ Βέρ-
θα, ἀντὶ νὰ κατακλιθῇ, ἔσυρεν ἐκ τοῦ ἑρμαρίου ἐργόχειρον καὶ
εἰργάζετο μέχρι πρωτῆς.

Ὁ Γιάννης ἐπώλει τὸ προῖον τῶν ἐν ἀπομονώσει ἀγρυ-
πνιῶν τούτων. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ μεταχειρίζηται τὰ χρήματα εἰς
ὑποστήριξιν τοῦ οἴκου, καθὼς ἔκαμνε διὰ τοῦ μισθοῦ τῆς
Ἀγίας καὶ τοῦ Γάστωνος, ὁ Γιάννης τὰ παρέδιδεν εἰς τὴν
Βέρθαν.

Εἰς τί ἐχρησίμευεν αὐτὴ ἡ ἀμοιβὴ αὕτη τῆς ἐργασίας
τῆς ; Δὲν ἐξήρχετό ποτε. Ἀπὸ ἐνὸς ἔτους δὲν εἶχε διαβῇ τὴν
ἐξώθυον τοῦ μεγάρου.

Ὁ Γιάννης εἶχε τὴν αὐστηρὰν διάκρισιν τῶν παλαιῶν
ὑπηρετῶν οἵτινες ἐνόμιζαν ὅτι σφάλλουν ζητούντες νὰ μαν-
τεύσων. Ἐν τούτοις ἡ εἰκὼν τῆς Βέρθας κλαιούσης τῷ ἐπα-
νήρχετο ἐνίοτε εἰς τὴν μνήμην κατὰ τὰς μακρὰς αὐτοῦ ἐργα-
σίμους νύκτας. — Λοιπὸν ἡ Βέρθα δὲν ἐκάμπτετο μόνον ὑπὸ
τὸ καταθλιπτικὸν βάρος τῆς ἀφροσύσεώς της. Ἄλλο ἄχθος
ἐβάρυνεν ἐπ' αὐτῆς.

Ἀνάμνησίς τις ἴσως. — Μήπως ἡγάπησεν ἡ Βέρθα ; . .
Μήπως ἡγάπα ;

Ἡ κατέλαβεν αὐτὴν ἐν μιᾷ τῶν συγκινητικῶν στιγμῶν
ἐκείνων καθ' ἃς ἡ μόνωσις πιέζει τὴν καρδίαν μέχρι κατα-
συντρίψεως ;

Θεοῦ δῶρο ἦτον ἄξιον ἐκτὸς τῆς Θεοῦ δῶρας, καθ' ὅσον τὴν
ἀντίφασιν, ἥτις ἔχει εἰσχωρήσει ἐν τῷ βραβευθέντι ποιήματι καὶ τυ-
φλὸς ἀκόμη . . . ἐν γράμμασιν ἡδύνατο νὰ διακρίνῃ. Σὰς τὸν πα-
ραθέτομεν ἡμεῖς ὅπως ἐστὶ καὶ βρίσκειται !

Ὁ ποιητὴς (;) ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ ποιήματός του στίχῳ λέγει.

Μ' ἐτρέλλανες μὲ μιὰ ματιὰ γειτόνισσα τρελλή

Ὡς παρατηρεῖ τις, παραδέχεται ὁ ποιητὴς τὴν γειτόνισσά του
ὡς τρελλήν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς διαβεδαίωσῃ περὶ τούτου καὶ
εἰς τοὺς ἑτέρους τρεῖς στίχους τοῦ ἔχοντος οὕτω :

Καὶ ἡ καρδιά μου ἀσπλαγχνά τρελλή μου μὲ παιδεύει

Κι' ἀπὸ τὴν τρελλὰ τὴν πολλή

Νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ στήθος μου τρελλή μου κινδυνεύει . . .

Κατὰ τὰς διαβεδαιώσεις ταύτας τοῦ ποιητοῦ ἡ γειτονοπούλα του
ἔχει φθάσει εἰς τὸ ζενίθ τῆς τρέλλας. Δὲν ἔχει ὅμως καὶ ὁ ποιητὴς
τὴν αὐτὴν ἰδέαν διότι, διὰ τῶν δύο τελευταίων στίχων του, περιπί-
πτει εἰς ἀντίφασιν καὶ ἀνατρέπει ἐκ θεμελίων τὴν ἔννοιαν τοῦ πρώ-
του αὐτοῦ στίχου. Ἰδοὺ ὁ τελευταῖος !

Καὶ τότε πλέον (πλέον ὠραία λέξις ἀλλ' ὅχι καὶ δημῳδῆς).

Καὶ τότε πλέον ἄκαρδο θέλω νὰ μ' ἀγαπήσῃς

Κι' ἀπ' τὴν ἀγάπῃ τὴν πολλήν..τρέλλῃ νὰ καταντήσῃς.

Καὶ λοιπὸν διὰ τῶν πρώτων αὐτοῦ στίχων μᾶς τὴν παρουσιάζει
καθ' ὅλα τρελλήν, διὰ τῶν τελευταίων παριστᾷ ταύτην ὡς ἔχου-
σαν σώας τὰς φρένας. Ἐπιφυλάσσεται ὅμως νὰ τὴν ἴδῃ νὰ κα-
ταντήσῃ τρελλή, πότε ; ὅταν ἄκαρδο τὸν ἀγαπήσῃ !

Ἄρα ἀναφιδεήτητον ὅτι ὁ ποιητὴς πλέον ἐν τῷ πλάγῃ (;) τῆς
φαντασίας του ἐντὸς τοῦ σκάφους τῶν Μουσῶν, δι' ἀδεξίας ὅπως
στροφῆς τοῦ τιμονιοῦ ἔκρινε τοῦτο ἐπὶ τοῦ κάβου τῆς ἀντι-
φάσεως καὶ τὸ ἔκαμε κομμάτι !

Προφανὲς ἠθέλησε νὰ παῖξῃ μὲ τὰς λέξεις τρελλὰ, τρελλή
μου κτλ. ἀλλ' εἰμέθα εἰς θέσιν νὰ διαβεδαίωσωμεν τοὺς 86 τοῦ ὅτι
ἐπαίξεν ἐν οὐ παικτοῖς, κ' ἐνῶ ἔδει, ὡς ἀπαντᾷται σχεδὸν πάντοτε εἰς
τοιαύτας ἐλαφρὰς ποιήσεις, ὁ τελευταῖός του στίχος νὰ δώσῃ ζωὴν
εἰς τοὺς πρώτους, αὐτὸς τοὺς . . . ἐξαυτιάκωσεν !

Οἱ 86 ὅμως σπεύδοντες νὰ φέρωσιν εἰς πέρας τὸ συνοικέσιον τοῦ
ἐκλεκτοῦ αὐτῶν μετα τῆς χαριτοδότης Θεοδώρας τοῦ κ. Ραγ-
καδὴ παρίδον τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἔργου του. Ἡμεῖς ὑχόμεθα ὁ
γάμος οὗτος νὰ μὴ ᾔναι καρποφόρος. Ἄλλως, ἂν πρόκηται νὰ γεν-
νηθῶσιν ἐκ τούτου τέκνα ὅμοια τοῦ βραβευθέντος ποιήματος, νὰ
γεννηθῶσι τοῦλάχιστον νεκρά, ἵνα μὴ ἴδωσι τὸ φῶς τοῦ ποιητικοῦ
ὀρίζοντος εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα Ἀμήν.

Δέξασθε κτλ.

Πρόθυμος

I. M. ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΗΓΑΚΗΣ.

Υ. Γ. Εὐχαριστῶ ἐκ καρδίας (ἐν ὑστερογράφῳ ὅμως πάντοτε)
τὸν καθυστερήσαντα τὴν ἀποστολὴν τοῦ ψηφοδελτίου τοῦ κ. Σταθ-
ρον Σ. Οἰκονόμον.

O ΙΔΙΟΣ

Ὁ δυστυχὴς βρετανὸς χωρικός δὲν ἀπέτεινεν ἑαυτῷ τὰς
ἐρωτήσεις ταύτας διὰ τοιούτων ἐκφράσεων. Θὰ περιήρχετο εἰς
ἀμνηχανίαν ἂν ἤθελε νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὰς εἰς ἄλλον, διότι ἡ
ἀπλὴ καὶ περιορισμένη διάνοιά του δὲν ὑπερεπῆδα τὰ ὅρια
τῶν χειρωνεκτικῶν ἐργασιῶν του, ἀλλ' ἡ ἀγάπη του πρὸς πᾶν
ὅ,τι ἔφερε τὸ ὄνομα Μαλλιεπρὲ καθίστα αὐτὸν ὀξυδερκὴ καὶ ἡ
καρδία του ἤρχετο εἰς βοήθειαν τοῦ πνεύματός του.

Ὁ Γιάννης ἐσυλλογίζετο πολὺ συχνὰ τὴν Βέρθαν, — σχε-
δὸν ὅσον καὶ τὴν Ἀγίαν, τὸν γλυκὺν ἄγγελον ὅστις ἐμειδία
μεταξὺ τῶν στυγνῶν ἐκείνων θλίψεων ὡς ἀκτὶς ἡλίου ἐν μέσῳ
τῶν μαύρων λειψάνων κατηρειπωμένου παλατιοῦ, — σχεδὸν
τόσον συχνὰ ὅσον καὶ τὸν Γάστωνα τὸ εὐγενὲς παιδίον τὸ φέ-
ρον ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ὀλεθρίαν σφραγίδα, τὴν ὑστάτην
ἐλπίδα γενεᾶς ἱπποτῶν, ἐν ἣ ἔθνησκε βραδέως καὶ διὰ παν-
τός τὸ μέγα ὄνομα τοῦ Μαλλιεπρὲ.

Νύκτα τινα, ὁ Γιάννης εἶχε παύσει συστρέφων τὰς σκλη-
ρὰς σιδηρὰς ράβδους δι' ὧν ἐπλέκε κιγκλιδώματα. Ἦτο ῥω-
μαλέος, ἀλλὰ βαρὺς. Ἐργαζόμενος ὁλοῦν καὶ ἀναλογιζόμενος
τὴν παρακμὴν τῶν κυρίων αὐτοῦ, ἀπεκοιμήθη.

Ἦτο θέρος. Ἦ νύξ ἦτο αἰθρία. Ὁ Γιάννης ὠνειρεύθη ὅτι
ἔβλεπε λευκὸν τι σῶμα διανοίγον τὴν θύραν καὶ διερχόμενον
τὸ θυρωρεῖον ἀκροποδητεῖ.

Ὁ Γιάννης ἔλεγε καθ' ὕπνον :

— Πῶς ἄφησεν ἡ κυρία Βέρθα τὸ δωματίον τῆς κυρού-
λας της ; . .

IV

Κύριε Διευθυντά τοῦ Ραμπαγᾶ.

Ἐχουσιν ἄδικον νὰ κατακρίνωσι τινες τὸ βραβευθὲν ποίημα ὡς ἀνάξιον, διότι, ἐγὼ τοῦλάχιστον, τὸ εὐρίσκω αὐτόχρημα τρελλὰ. Καὶ διὰ νὰ πεισθῶσιν οἱ κύριοι οὗτοι, τοὺς προτρέπω ν' ἀριθμήσωσι ποσάκις ἡ λέξις τρελλὴ καὶ τὰ παράγωγα αὐτῆς ἐμπεριέχονται ἐν αὐτῷ· ὁ ποιητὴς εἶχεν ὑπ' ὄψει, φαίνεται, ὅτι ἀφοῦ ἀπηυθύνετο πρὸς τρελλὴν γειτονοπούλαν, ἐπόμενον ἦτο καὶ τὸ ποίημά του νὰ ἦτο τρελλοῦτσικο καὶ... νομίζω ὅτι τὸ ἐπέτυχε. Πρόχειρος ἀπόδειξις τούτου εἶναι ὅτι κατάρθρωσε δι' αὐτοῦ νὰ τρελλὰ νῆ τοὺς ὀδοῦντας ἐξ κριτᾶς του!...

Ὅπως ὑμέτερος
ΑΘ. ΚΙΝΙΑΣ.

V

Ἐρωτῶμεν εὐσεβάστως τὸν δαφνοστεφῆ ποιητὴν (Laureatum Poëtam) ἂν εἶναι ἀληθὲς τὸ διαδοθὲν ὅτι μεταξὺ τῶν δ' ὀδοῦντων ἀεξ' αὐμαστών του ὑπάρχει καὶ μία λογιωτάτη καὶ φιλόμουσος ἐξ ἀδέλφημου ἧτις εἶχεν ἄλλοτε τὴν τιμὴν νὰ ὑπηρετῇ παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ ποιητοῦ; Ἄν εἶναι ἀληθὲς θερμῶς τὸν παρακαλῶ νὰ μοῦ τὴν ὑποδείξῃ μόνον ἀπλῶς καὶ ἐγὼ γνωρίζω νὰ τὴν βᾶζω σ' τὴν θέσιν τῆς! Μήπως ἐζήλευσε καὶ αὕτῃ τὴν ὄξαν τῆς ὑπηρετρίας τοῦ Μολιέρου;

Εἰς ΛΟΓΙΟΣ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗΣ.

VI

Φίλτατέ μοι Κλεάνθη,

Ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ διαγωνίσματός σου θὰ ἐπείσθης βεβαίως ὅτι ἡ καθολικὴ ψήφοφορίᾳ οὔτε διαβουλευτὰς εἶναι κατάλληλος οὔτε διὰ... ποιητᾶς!

Σὲ φιλῶ
ΠΑΞ.

VII

ΣΤΟΝ 'ΡΑΜΠΑΓΑ,

Γὰρ τὸ βραβεῖο!

Ἔσπαζα τὸ κεφάλι μου νὰ νοιώσω
Γιατὶ τὸ ὠμορφόσου τὸ βραβεῖο
Ἦσαν τοῦ Νίκου κειαὶς ἢ ἀνοστίαις
Ἦ κάλλιο νὰ τῆς ποῦμε σαχλαμάραις.

Καὶ δὲν ἐκαταλάβαινα ὡς τόσο
Ἀπλούστατο ἓνα πρᾶγμα καὶ ἄστετο,
Πῶς τὸ βραβεῖο ἦσαν ἢ ἀχρεΐαις
Ὅ γδόντα τοῦ κύρ ποιητῆ δεκάραις!
ΑΣΟΣ ΣΠΑΘΑΤΟΣ.

VIII

ΣΚΕΨΙΣ

Δὲν θέλω γὰρ τὸ βραβευθὲν ἐπὶ κρισι νὰ φέρω
Εἶναι γὰρ μέγα σεβαστὴ ἡ γνώμη τῶν κριτῶν
Ἀλλὰ μὴ σκανδαλιτικὴ σύμπτωσις ἀναφέρω:
— ΤΕΣΣΑΡΕΣ Ταμπακόπουλοι ἦτανε δυνατὸν
Νὰ ἔχουν καὶ οἱ τέσσαρες μὴ γνώμη; τὸ πιστεύετε;
Ἐγὼ νομίζω, φίλοι μου, πῶς καὶ μαγειρεύεται!
Φ. Π. Μ.

IX

ΣΤΟΝ ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗ ΠΟΙΗΤΗΝ

Honni soit qui mal y pense!..

Τὸ πῶς τὴν 'πῆρες τὴν Θεοδώρα

Ἄς μὴ τὸ μάθη οὔτ' ὁ παπᾶς

Κι' αὐτὴν τὴν ὑστερή σου ὦρα!

NELOUSKO.

X

Ἐν Ναυπλίῳ τὴν 18 Ἀπριλίου 1889.

Ἀγαπητέ μου Ραμπαγᾶ,

Εἰς χεῖράς μου περιέπεσε, σατανικῇ συνεργείᾳ πάντοτε, ἡ κατωτέρω πολύτιμη ἐπιστολὴ ἧτις πολλὰ φωτεῖνὰ μέρη ἔμπορεῖ νὰ σκοτίσῃ καὶ διὰ τὴν γνησιότητά της ὅποιος εἶναι πρόθυμος νὰ ὀρκισθῶσιν ἐκ αὐτὸν καὶ πλεοναυπλίεις εἰς οὓς ἐπεδείχθη.

Νά την!

Ἀδελφεῖ Ε... .

Μετὰ τῆς παρουσίας μου λαμβάνεις καὶ ἓνα φύλλον τοῦ Ραμπα-

γᾶ. Πιστεύω νὰ ἐννοῇς τὸν λόγον τῆς ἀποστολῆς τοῦ. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 46 ποίημα ἀνήκει εἰς ἐμέ· δὲν σὲ ὑποχρεῶ νὰ ψηφίσῃς ὑπὲρ αὐτοῦ· πολλοὺς γε καὶ δεῖ, νομίζω ὅμως ὅτι δὲν εἶναι καὶ ἀνάξιον... τῆς Θεοδώρας.

Φίλους πολλοὺς ἔχεις καὶ...

Τῶ λοιπὰ εὐλόγητα.

Ἀθῆναι, 10 Ἀπριλίου 1889.

Σὲ φιλῶ ἀδελφικῶς

ΝΙΚΟΣ

Τάχα αὐτὴ ἡ ἐκλογικὴ προπαγάνδα νὰ περιωρίσθῃ μόνον εἰς τὸ Ναύπλιον;

Ἰδοὺ ὁ λόγος δι' ὃν ἠγορήσαμεν ὅλοι ἅμα εἴδομεν ὅτι μόνον 86 ψήφους ἔλαβεν ὁ βραβευθεὶς ποιητῆς!

TOREADOR

XI

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΔΕΚΑ ΟΚΤΩ τοιούτου εἶδους ἐπιστολαὶ ἀπεστάλησαν ἡμῖν μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν γράφωμεν. Ἀναμένομεν καὶ ἄλλας διότι ἐμὲθα ὑπερβέβαιον ὅτι θὰ ὁμιλήσῃ καὶ οἱ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ ΕΞ ἀδικοι. Νὰ ἴδωμε! Ἀς ξεθυμάνωσι οἱ χαμένοντες ἔχοντες ὑπ' ὄψει καὶ ὁ βραβευθεὶς ποιητῆς δὲν θὰ χολώθῃ καὶ πολὺ δι' ὅσα κατ' αὐτοῦ ἐκτοξεύουσιν οἱ ἀδικηθέντες συνάδελφοί του!

Ἡμεῖς, κατὰ καθήκον, θὰ δημοσιεύσωμεν πάντα τὰ ἀποστελλόμενα ἡμῖν, ἀνευ οὐδενὸς σχολίου, ἀφήνοντας τὴν ἐκτίμησιν αὐτῶν εἰς τὸ κοινὸν, εἰς οὗ τὰς χεῖρας παρεδώκαμεν ἤδη ἐξ ἀρχῆς ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Αὐτὸ ἐκρίνε, αὐτὸ ἐβράβευσεν, αὐτὸ τῶρα ἂς δικάσῃ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα. Μία ψήφος ἀνῆκεν ἡμῖν καὶ τὴν διεθέσαμεν ὅπως ἐνομίζομεν καλλίτερον· ἡ ἀποστολή μας τῶρα ἔλκει καὶ δὲν ἐννοοῦμεν κατ' οὐδένα λόγον ν' ἀναμιχθῶμεν καὶ εἰς τὰ περαιτέρω.

Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ ὅμως νὰ εἰπώμεν δύο μόνον λέξεις, χάριν τοῦ δικαίου. Τὰ καταγγελλόμενα διὰ τῆς πρώτης ἐπιστολῆς περὶ ἀγορᾶς 50 φύλλων, τὰ διὰ τῆς πέμπτης περὶ τοῦ ὑπηρετικοῦ ἐπεισοδίου καὶ τὰ διὰ τῆς τελευταίας περὶ τῆς ἐκλογικῆς προπαγάνδας, μᾶς φαίνονται ὀλίγον ὑπερβολικὰ καὶ πολὺ ἀπέχοντα τῆς ἀληθείας, καθ' ὅσον δὲν κατωρθώσαμεν ποτὲ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι δύναται τις νὰ μεταχειρισθῇ ἀνευθυσίως τοιαῦτα ποταπὰ μέσα καὶ μάλιστα ὁ βραβευθεὶς ποιητῆς ὃν ἔχομεν τὸ εὐτύχημα νὰ γνωρίζωμεν πολὺ καλὰ, καὶ παρ' οὗ ἀνυπομάντως ἀναμένομεν τὴν ἔντονον διάψευσιν τῶν ἀνοουσιῶν αὐτῶν βατταρισμάτων.

Ο ΧΩΛΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ.

Υ. Γ. Ἐν τῷ φύλλῳ τῆς Κυριακῆς δημοσιευθήσονται καὶ ἐπὶ λοιποὶ ἐπιστολαί.

ΤΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ.

Ὅγχοῦται ὁλονέν καὶ αὐξάνει τὸ λαϊκὸν ρεῦμα ὑπὲρ τοῦ ἁγίου Κορινθίως Σωκράτους Κολιάτσου, ὑπὲρ οὗ, ἀνεξαρτήτως παντὸς πολιτικοῦ φρονήματος ἐκκηρύχθησαν γιλιὰδες πολιτῶν διὰ τῶν ὑπογραφῶν αὐτῶν εἰς καθὼν πλέον δημοψηφίσματος. Σπανίως ἱεράρχης ἄλλος προσεῖλκυσε καὶ συνεκέντρωσεν ἐφ' ἑαυτοῦ τοσαύτας συμπαθείας. Ἐκορυφώθη δὲ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐνδιαφέρον κατόπιν τοῦ τόσον ἀξιοπρεποῦς, ἡρέμου καὶ ἐπιβάλλοντος συλλαλητηρίου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εὐγλώττως ἀνέπτυξε τὰ πολύτιμα προσόντα καὶ τὰς ἀρετὰς τοῦ ἁγίου Κορινθίως, ὁ χρυσόστομος Διομήδης Κυριακός.

Ἀς ἴδωμεν. Πιστεύομεν ὅτι ἡ κυβερνήσις δὲν θὰ θελήσῃ ἐν τῷ σπουδαιοτάτῳ τούτῳ ζητήματι ν' ἀντιταχθῇ κατὰ τῆς νομιμωτάτης καὶ λίαν δικαιολογημένης θελήσεως ὁλοκληροῦ πλέον λαοῦ. Ὁ Θεὸς νὰ φωτίσῃ αὐτήν.

ΝΟΣΤΙΜΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΓΡΑΦΗΣ

Στὰ πεταχτά.

Εἰς οἰκίαν τινὰ εἰσέρχεται ὑπάλληλός τις ἐπὶ τῆς ἀπογραφῆς ὅπως διανεῖμῃ τὸ δελτίον καὶ ἡ ἐπίχαρις οἰκοδόποινα τῷ λέγει:

— Δὲν δεχόμεθα, κύριε, οὐδεμίαν ἐφημερίδα.

— Μὰ, κυρία μου, δὲν εἶναι ἐφημερίς, ἀπαντᾷ ὁ δυστυχὴς διανομέας.

— "Οχι! όχι! μοι εἶνε ἀπηγορευμένον, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ συζύγου μου, νὰ δέλωμαι ἐντυπα! (Ἱστορικόν.)

* *
"Ο κ. Λογιώτατος, ὅχι ὁ βουλευτὴς Θεσσαλίας, ἀλλὰ ὁ ἐξάδελφος τοῦ γνωστοῦ Δεκαστριάδου βλέπων ἀναγραφόμενον ἐπὶ τοῦ δελτίου ὅτι δέον νὰ ἐγγραφῇ ἐπ' αὐτοῦ πᾶς ἐν τῇ οἰκίᾳ κατὰ τὴν νύκτα τῆς 15ης—16ην διανυκτερεύσας ἐγγράφει καὶ τὴν . . . ἐρωμένην του· μεθ' ἧς ἐν τῇ στήλῃ *σχέσις* πρὸς τὸν *οἰκογενειάρχην*, προσθέτει· Ἀθέμιτος!!

* *
"Ο ἀνωτέρω, προκειμένου περὶ τοῦ υἱοῦ του, ἐν τῇ στήλῃ *ἄγαμος, ἔγγαμος, ἢ ἐν χηρείᾳ*, ἐγγράφει·
Εἰς διαπραγματεύσεις!

* *
Προκειμένου δὲ νὰ ἐγγράψῃ τὴν ὑπὲρ τριάν του, προσθέτει εἰς τὴν στήλην *σημειωθήτω ὁ τόπος τῆς διαρκούς διαμονῆς*:

* *
"Ἡ Κουζίνα!
Βωβός τις δὲ εὐφυής, κάτωθεν τῆς στήλης, *λαλουμένη* γλῶσσα γράφει:
— Οὐδεμία!

* *
"Ετερός τις κύριος οὕτινος ἐφρόντισεν ἀμαξηλάτης τις πρὸ ἐτῶν, τρέχων ἀπὸ ρυτῆρος ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ συντάγματος ν' ἀποκόψῃ καὶ τὰς δύο κνήμας, ἐρωτώμενος παρὰ τοῦ ὑπαλλήλου διατὶ δὲν ἐνέγραψε τὴν πάθησίν του ἐν τῇ οἰκίᾳ στήλῃ, ὅπου κάτωθεν τῆς ἐπικεφαλίδος· *πάθησις σωματικὴ ἢ διατροφικὴ*, ὑπάρχουν αἱ λέξεις, *τυφλός, κωφάλαλος, φρενοβλαβής*, ἀπαντᾷ ἀφελέστατα:

— "Ἡ δική μου πάθησις δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀπογραφὴν!

* *
"Ο δὲ φίλος Σουρῆς ἀναγράφει ἐν τῇ αὐτῇ στήλῃ·
Μύψ!

* *
Εἰλικρινὴς δὲ τις οἰκογενειάρχης οὕτινος ὁ υἱὸς ἐκυλίετο μέχρι πρωίας ἐν τοῖς δικόφοις πολυνύμοις καταγωγίσι, ἐνέγραψε τοῦτον εἰς τὴν ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *ἀπόντες ἐκ τῆς οἰκογενείας* θέσιν· μεθ' ἧς εἰς τὴν στήλην, *ποῦ εὐρίσκεται ὁ ἀπὼν* προσέθεσεν:

— "Ἐν τοῖς χαρτοπακτέσις ἢ χαμαιτυπείοις!

Λογχείας

ΑΠΟΓΡΑΦΙΚΑ

"Ο Ἀγαθόπουλος εἶναι ὑπάλληλος τῆς ἀπογραφῆς καὶ μεταβαίνει ν' ἀπογράψῃ τὴν οἰκογένειαν Β.

— Εἶσαι παντρεμένος; ἐρωτᾷ τὸν σύζυγον.
— Ναί.
— Τί δουλειὰ κάνεις;
— Ῥάφτης.
— Ἡ γυναῖκά σου τί δουλειὰ κάνει;
— Τίποτε.
— Εἶναι παντρεμένη;
— ΙΙΙ!

* *
"Ο ἴδιος ἀπογράφων ἄλλον.

— Τί δουλειὰ κάνεις;
— Δημοδιδάσκαλος.
— Ξέρεις γράμματα;

* *
"Ο ἴδιος εἰς ἄλλον.

— Πόσα παιδιὰ ἔχεις;
— Ἐνα κορίτσι.
— Πόσων χρόνων εἶναι;
— Τέσσερω.
— Εἶναι παντρεμένο;

"Ο ἀπογραφεὺς Ν. ἐρωτᾷ τὴν κυρίαν Δ.

— Πόσων ἐτῶν εἶσθε;
— Ἐξοσι ἐπτά.
— Αὐτὴ ἢ μικρὰ πόσων ἐτῶν εἶναι;
— Δέκα.
— Εἶναι παιδί σας;
— "Οχι, τῆς κόρης μου.

* *
"Ἄλλος ἐρωτᾷ κυρίαν:

— Τί ἐπάγγελμα κάνετε;
— Ἐγκυος.

* *
Μία χήρα ἐρωτᾷ τὸν ἀπογραφέα δίδοντα αὐτῇ δελτίον:

— Τί νὰ τὸ κάνω;
— "Σ αὐτὸ θὰ γράψετε τὸ ὄνομα τῶν παιδιῶν σας καὶ . . .
— Δὲν ἔχω παιδιὰ, μόνη μου κάθουμαι.
— Τότε νὰ γράψετε τὸ ὄνομά σας καὶ ἐκείνων ὅσοι ἀπόψε θὰ κοιμηθοῦν ἐδῶ.

* *
"Απογραφεὺς τις βλέπων ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ πείσῃ γέροντα νομίζοντα ὅτι πρόκειται περὶ στρατολογίας, ν' ἀπογραφῇ, τῷ λέγει ἐπὶ τέλους.

— Αὐτὸ τὸ κάνουμε γιὰ νὰ μετρηθῶμε καὶ ἂν εἴμαστε περισσότεροι ἀπὸ τοὺς βούλγαρους νὰ πάρουμε τὴν Πόλιν.

— "Α, τότες παραδέχομαι λέγει ὁ γέρων καὶ ἀπογράφεται.

Παλαιστής.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

"Ο Βουλέκης ἐν τῷ τύπῳ. — "Ολος σχεδὸν ὁ τύπος καὶ ἅπανα ἡ πεφωτισμένη κοινὴ γνώμη ἐξέφρασαν τὴν ἀποδοκιμασίαν αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀποδοχῇ τῆς δωρεᾶς τοῦ διαβοήτου Βουλίκου παρὰ τοῦ βρασιλόπαιδος, ἐφ' οὗ συγκεντροῦνται τόσαι ἐλπίδες, τόσοι πόθοι, τόσα ὄνειρα τοῦ ἑλληνισμοῦ. Καὶ ὁ **Ραιμπαγᾶς** ἐτόνισεν ἐν ἄσμα τῆς ἐξοργισθείσης Μούσης αὐτοῦ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, ἐφ' ᾗ ἄπειρα ἐδέχθη πανταχόθεν τὰ συγχαρητήρια πλήξας εἰς τὰ καίρια τὸν δωρεοδότην ὅστις διὰ τῆς **Ἑφημερίδος** ἐδημοσίευσεν σαχλὴν τινα διατριβὴν ὀχυρούμενος ὅπισθεν τοῦ Φωσκόλου του καὶ ἐκ τοιαύτης πυγῆς παρουσιάζων πιστοποιητικὸν καλῆς διαγωγῆς.

Πρὸς τὸν **Σύλλογον**, τοὺς **Καιροὺς**, τὴν **Σφαῖραν**, τὴν **Χώραν**, τὸν **Ρωμὴν** οὐδὲν ἀπαντᾷ, ἐνῶ ἡ **Χώρα** ἰδίως, ἡ ὁποία τοῦ τὰ λέγει *τσεκουράτα*, ἀφηγουμένη τὸν σατανικὸν τρόπον, δι' οὗ κατάρθρωσεν, ὁ λεγόμενος, νὰ γείνη κύριος τοῦ ἐν Κηφισίᾳ κτήματος καθιστᾷ αὐτὸν ὑποπτον φοβεροῦ ἐγκλήματος.

Καὶ ἐν τραγικὸν τῆς ἀπογραφῆς. — Διοπτροφόρος καὶ κομψεύόμενος ἀπογραφεὺς εἰσέρχεται εἰς οἶκόν τινα μετ' ὁ δελτίον τῆς ἀπογραφῆς καὶ ἀπαντᾷ νοστιμωτάτην ὑπέρτριαν.

— Δόσε, τῆς λέγει αὐτὸ τὸ χαρτί ἐπάνω.
— Δὲν εἶν' ἐδῶ κανεῖς.
— Μπά! μονάχη εἶσαι, καὶ δὲν φοβᾶσαι μοναχὸ κορίτσι;

Λέγων δὲ ταῦτα προσπαθεῖ νὰ τὴν θωπεύσῃ λαμβάνων ὕψος ἀνδρὸς τρωθέντος ἐκ τοῦ κάλλους αὐτῆς. Ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἀπωθεῖ περιφρονητικῶς καὶ τοῦ κλείει κατὰ πρόσωπον τὴν θύραν.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ ἀποτυχὼν ἐργολάβος ἐπανέρχεται καὶ ζητεῖ τὸ δελτίον τῆς ἀπογραφῆς, παρουσιάζεται δὲ ἡ οἰκοδέσποινα, ἥτις τῷ λέγει ὀργίλῃ:

— Αὐτὸ τὸ ὅποιον ἐκάματε χθὲς 'στὸ σπῖτι μου ἦτο ἀνανδρὸν, κύριε. Ἐπειδὴ εὐρήκατε μοναχὸ τὸ κορίτσι ἐτολμήσατε νὰ τὸ πειράξετε.

Ταυτοχρόνως δὲ ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ ἐμφανίζεται ὁ οἰκοδεσπότης.

— Εἰσθε, τῷ λέγει ὁ χθεσινὸς τῆς ἀπογραφῆς ;
— Μάλιστα, κύριε καὶ νὰ μοῦ δώσετε τὸ δελτίον, παρακαλῶ.

— Αὐτὸ τὸ ὅποιον ἐκάματε χθὲς ἦτο ἄτιμον.

— Τότε λοιπὸν εἶμαι ἄτιμος ἐγώ ; ἀναφωνεῖ ἐξαρθεὶς ὁ νεαρὸς ἀπογραφεὺς.

— Ἀμὲ τί εἶσαι, μωρὲ λιμοκοντόρο ; νὰ λοιπὸν κι' ἐγὼ νὰ μάθῃς ἄλλη φορά, ἀνέκραξεν ἡ ὑπηρετρία λαβοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς εὐμεγέθη γλάστραν καὶ ρίψασα αὐτὴν κατὰ κεφαλῆς τοῦ ἀπογραφέως, οὕτως ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ θάψῃ αὐτὸν ζωντανὸν ὑπὸ τὸ χῶμά της.

Μεταξὺ τῶν ἀστείων τῆς ἀπογραφῆς ἀναφέρεται καὶ τὸ ὅτι ἐν Κηφισσίᾳ χωρικός τις ἐκλαβὼν τὸ χαρτί ὡς δήλωσιν τῶν ζώων ἐσημείωσεν εἰς αὐτὸ τὸ γαῖδαρό του, μὲ ὅλα του τὰ προσόντα.

Καὶ τὴν ὑπόληψίν σου ἀκόμη ζητεῖς; Πᾶν ἄλλο ἡδυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν ἢ τὸν κ. Σταῦρον Μπουλίκην ἀπολογοῦμενον καὶ ζητοῦντα τὴν ὑπόληψίν του δι' ὅσα περὶ αὐτοῦ ἔγραψεν ἡ «Χώρα». Ἐξ οἴκου ὄχι πρὸς τὸν Σταῦρον Μπουλίκην, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ἔχει πλασθῇ κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν, ἐγράψαμεν ὀλίγιστα. Ἐπειδὴ λοιπὸν κ. Σταῦρε Μπουλίκη μᾶς ἐλέγχεις ἐπὶ ἀνακριθείᾳ, σοὶ λέγομεν ὅτι ὄχι μόνον τὰ ἀνωτέρω κτήματα ἀπέκτησας διὰ δόλου ὑπὸ τοῦ ἀτυχοῦς Κλεάρχου Ἐπιδαμίου, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀκόλουθα ἀκόμη· ἦτοι μίαν οἰκίαν κειμένην εἰς Βρυσάκι, μίαν ἄλλην κειμένην εἰς Πλάκαν, τὴν ὅποιαν ἐπώλησας εἰς τὸν κ. Λεωνίδαν Κινάτον, μίαν ἄλλην εἰς Κηφισσίαν τὴν ὅποιαν ἐπώλησας εἰς τὸν Κάπαρην καὶ ἕνα ἄλλον ἀκόμη ἄγρον ἢ ἄμπελον εἰς Κηφισσίαν τὸν ὅποιον δὲν ἤξεύρομεν ἐὰν διακατέχῃς ἢ ἐπώλησας καὶ τοῦτον καὶ πρὸς ποῖον. Σὲ προκαλοῦμεν λοιπὸν, γενναίε δωρητὰ, νὰ δημοσιεύσῃς τοὺς τίτλους τῶν ἀνωτέρω κτημάτων καὶ περὶ πλεόν νὰ μᾶς εἴπῃς ἐὰν μετὰ τοῦ ἀτυχοῦς Ἐπιδαμίου μετέβῃς εἰς Κρήτην καὶ μετὰ πόσας ἡμέρας ἐπέστρεψας σὺ ἐκεῖθεν καὶ ἐκεῖνος πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του εὐρέθῃ φονευμένος καὶ εἰς ποῖαν μάχην καὶ ὑπὸ τίνα ἀρχηγὸν εἶχε πολεμήσει. Ἐπὶ τέλους δὲ σοὶ παρατηροῦμεν ὅτι δικαίωμά σου εἶναι νὰ δωρήσῃς καὶ μέρος ἢ τὸ ὅλον τῆς περιουσίας σου, ἀλλὰ σὲ διαβεβαιούμεν ὅτι πλὴν τῶν ἀνθρώπων τῆς Αὐλῆς οὐδεὶς ἄλλος θέλει εὐρεθῇ νὰ ἀποδεχθῇ εἰς δωρεὰν κτήματα ἢ χρήματα ὅπως σὺ τὰ ἀπέκτησας. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις μέμνησο τὴν Χαλκίδα καὶ τὸ Κακουργιοδικεῖον αὐτῆς καὶ σιώπα πρὸς τὸ συμφέρον σου· εἶναι ἀληθὲς ὅτι λυπούμεθα τὸν ἁμαρτωλὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδέποτε δυνάμεθα νὰ συγχωρήσωμεν τὸν αὐθάδη. Ἐπὶ τέλους σὲ παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς εἴπῃς ἀξιοῖς νὰ σὲ πιστεύσωμεν ὅτι μετέβῃς εἰς Κρήτην εἶχες σκοπὸν νὰ πολεμήσῃς, ἀλλὰ τότε διατί δὲν παρέτεινας τὴν ἐκεῖ διατριβὴν σου ; (Ἐκ τῆς «Χώρας»).

— **Ὁ Μπουλίκης καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν μεσιτῶν.** «Μ' αὐτὸ ἰδελφὲ δὲν ὑποφέρεται νὰ ζητῇτε ἀπὸ ἐμὲ νὰ σὰς πληρώσω τὰ μεσιτικά, ἀφοῦ ὑπόχρεως εἶναι νὰ τὰ πληρώσῃ ὁ αὐτάρχης τοῦ Διαδόχου». «Σὺ δὲ μᾶς πληρόνεις κουτσούλλα καὶ ἀπῆντησαν οἱ μεσίται ; σοὺ κινούμεν καὶ ἡμεῖς ἀγωγὴν καὶ σὲ ρεζιλεύομεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου», καὶ πράγματι χθὲς ἐκοινοποίησαν αὐτῷ ἀγωγὴν, ὁ δὲ κακότυχος Σταῦρος παραπονούμενος ἐντὸς τοῦ Θηραϊκοῦ οἰνοπωλείου τοῦ κάτωθι τοῦ καταστήματος τῆς κυρίας Λιζῆς κειμένου, συνεβολεύετο φίλους του τινὰς ἐὰν πρέπει νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸν διάδοχον καὶ τὸν παρακαλέσῃ νὰ πληρώσῃ τοὺς μεσίτας καὶ ἀποσύρουν τὴν ἀγωγὴν καὶ προληφθῇ πᾶσα χασμωδία ἐν τῷ δικαστηρίῳ. «βρὲ ἀφιλότιμε τῷ παρετήρησέ τις ἐκ τῶν ἀκρωμένων τὰ παράπονα αὐτοῦ, ἀφοῦ ἐδώρησας εἰς τὸν διάδοχον κτήματα ἀξίας 300,000 δραχμῶν, λυπεῖται νὰ πληρώσῃς 2—3

χιλιάδας δραχμὰς ; » «λυπούμαι βέβαια, ἀπεκρίνατο ὁ Σταῦρος ἐνδακρυσ καὶ ὀλοφυρόμενος ἐκ τῆς πολυποσίας τοῦ Βισάντου φαίνεται, διότι ἀφοῦ τοὺς ἐχάρισα τὰ λαμπρὰ αὐτὰ κτήματα δὲν μοῦ εἶπον οἱ ἀφιλότιμοι οὔτε ἕνα εὐχαριστῶ, ἀλλ' οὔτε καὶ ἕνα κοινὰ μού προσέφερον, ὑποφέρεται λοιπὸν αὐτό ; »
(Ἐκ τῆς «Χώρας»).

Ὁ κ. Βουλπιώτης ἐν τῇς φυλακαῖς. — Ὁραίαν περιγραφὴν τῆς ἐπισκέψεως τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης κ. Βουλπιώτου ἐν ταῖς ἐνταῦθα φυλακαῖς, γραφεῖσαν παρ' αὐτόπτου, θέλομεν δημοσιεύσει ἐν τῷ φύλλῳ τῆς Κυριακῆς, μὴ δυνάμενοι νὰ πράξωμεν τοῦτο σήμερον ἐνεκεν πληθώρας ὕλης.

Ἡ Ἀκρόπολις. — Ἐγρᾶφη ποτὲ ἐν τῷ **Ραμπ-γᾶ**, ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς **Ἀκροπόλεως** ἔγκειται εἰς τὴν ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ δημοσιεύσιν ἀντιθέτων ἰδεῶν, ἱκανοποιουσῶν ὅλα τὰ γούστα. Ἡ ὑπερβολὴ ὅμως βλάπτει εἰς ὅλα, καὶ δι' αὐτὸ βλέπομεν βαίνουσιν αὐτὴν πρὸς τὴν ἀποτυχίαν, διότι περιώρισε τὴν ἀναγραφὴν ἀντιθέτων γνώμων, ἀλληλοκτυπωμένων ἐπιχειρημάτων καὶ ἀντιφασκούσης λογικῆς συμπερασμάτων, οὐχὶ πλεόν ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ ἀλλ' ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ. Καὶ ἂν θέλετε νὰ πεισθῇτε περὶ τούτου ἀναγνώσατε τὸ ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 17ης Ἀπριλίου δημοσιευόμενον ἄρθρον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν, τὸ περὶ **Μητροπολίτου συλλαλητήριον**, ὅπερ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ψάλλει τὸ τοῦ ποιητοῦ :
**Καὶ φεύγω καὶ μένω
καὶ χαίρω καὶ κλαίω.**

Ἀπρεπῆς ἐπέμβασις. — Προκειμένου περὶ ἐγκληματικῶν πράξεων μετὰ λύπης μας παρατηροῦμεν ὅτι συνάδελφοί τινες, ἐνῷ εἰσέτι ἡ ὑπόθεσις διατρέχει τὸ στάδιον τῆς ἀνακρίσεως, ἐπεμβαίνουσιν ἐκφέρουσαι αὐθεντικῶς τὴν ὑπὲρ ἢ κατὰ γνώμην των, ἥτις ὡς γνωστὸν βαρύνει οὐκ ὀλίγον ἐπὶ τῆς ἀείποτε κυμαινομένης γνώμης τῶν **λογικῶν** ἀνακριτῶν μας. Οὕτω καὶ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ φόνου τοῦ ἁμαξηλάτου Ζέζου ὑπὸ τοῦ Συμ. Βασιλείου εἶδομεν ν' ἀναγράφωσι μετὰ πεποιοτήσεως ὅτι ὁ φόνος οὗτος ἐξετελέσθη ἐκ προμελέτης, ἐνῷ ἡ ἀνάκρισις οὐδεμίαν ἐνδειξὴν ἡδυνήθη εἰσέτι νὰ ἐξεύρῃ πρὸς τοῦτο, καθόσον τὸ ἀναγραφέν περὶ καταθέσεως τοῦ ἁμαξηλάτου Μαρκαπούλου λεπτομερειῶν ἀποδεικνυσουσῶν τοῦτο εἶναι ψευδὲς καὶ συνεπῶς δυνατὸν ὁ φόνος οὗτος νὰ προῆλθεν ἐξ ἀμελείας.

Καὶ εἶναι μὲν βεβαίως λίαν λυπηρὸν ὅπως δὴποτε τὸ ὅτι ἐφονεύθη εἰς ἄνθρωπος, οὐχ' ἦτον ὅμως τοῦτο φρονούμεν δὲν εἶναι λόγος, ὅπως ἀπολεσθῇ καὶ ἕτερος, καθόσον ὁ ἐκ προμελέτης φόνος περὶ τοῦ ὁποῖου ἐν ἄκρᾳ ἀφροντισία ἀποφαίνεσθε κυρίαι συνάδελφοι, τιμωρεῖται μὲ τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν. Ὡστε ἀφίστατε τὴν ἀνάκρισιν νὰ πράξῃ τὸ ἔργον τῆς καὶ μὴ ἐπιρραΐζετε αὐτὴν διὰ τῶν πληροφοριῶν, τῶν ἄλλως τε οὐχὶ τόσον ἐγνωσμένης ὀξυδερκειᾶς, ῥεπορτέρ σας.

Κατὰ τὴν ἀπογραφὴν :

Εἰς τῶν ἀπογραφέντων ἐρωτᾷ οἰκοδόσποιναν.

— Κοιμήθηκε κανεὶς ἐδῶ ἀπόψε ;

— Μπᾶ ! νῶς ! γιὰ μπιραρία 'πῆρατε τὸ σπίτι μου ;...

Εἶναι μεγάλη παρηγορία δι' ἕνα βλάκα νὰ τὸν ἀφίνης νὰ νομίζῃ ὅτι εἶπεν εὐφύαν.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ

Κον Φ. Φ. Μελιγαλά. Ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. Ψηφοδελτίον ἤλθεν ἱκανοθέτως.

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ. — Ε. Γ. Παρισίους. — Εἰς τὸ προσηλὸς φύλλον θέλομεν δημοσιεύσει ἀλληλογραφίαν σας περὶ **Ματωλοπούλου**.